

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2013. május hó 21. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az előre kitervelten, nyereségvágyból elkövetett emberölés büntette és más bűncselekmény miatt I.r. vádlott és társai ellen indított büntető ügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2012. évi január hó 18. napján kihirdetett 12.B.68/2009/328. számú ítéletét megváltoztatja az alábbiak szerint:

Az I. r. vádlott fegyházbüntetését 12 (tizenkettő) évre enyhíti.
E vádlott esetében az 1.000.000 (egymillió) Ft vagyonekobbzást elrendeltnek tekinti.

A 2005. február 14-től 16. napjáig őrizetben, 2005. február 16. napjától 2011. november 14. napjáig előzetes letartóztatásban volt, 2011. november 14-től 2012. január 17. napjáig házi őrizetben, majd 2012. január 18. napjától előzetes letartóztatásban lévő II. r. vádlott fegyházbüntetését 12 (tizenkettő) évre enyhíti.
E vádlott vonatkozásában a vagyonekobbzást mellőzi.

A II. r. vádlott esetében a Btk. 298/D. § szerinti bűncselekmény helyes megnevezése: jogosulatlan pénzügyi szolgáltatási tevékenység büntette.

A III. r. vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetést 300 (háromszáz) napi tétel pénzbüntetésre enyhíti. Az egy napi tétel összegét 5.000 (Ötezer) Ft-ban állapítja meg. Az így kiszabott pénzbüntetés 1.500.000 (Egymillióötszázezer) Ft, melyet meg nem fizetés esetén 300 (háromszáz) napi fogházbüntetésre kell átváltoztatni.

A mellékbüntetésként megjelölt 2 (kettő) évi jogászai foglalkozástól eltiltás büntetést mellőzi.

A II. r. vádlott esetében a szabadságvesztés büntetésbe 2005. február 14. napjától 2011. november 14. napjáig előzetes fogvatartásban és a 2011. november 14. napjától 2012. január 17. napjáig házi őrizetben töltött időt tekinti beszámítottnak. Egy napi előzetes fogvatartás egy napi szabadságvesztésnek, öt napi házi őrizet egy napi szabadságvesztésnek felel meg.

A Pest Megyei Bíróság bűnjelkezelője által Bj. 60/2006. tételszám alatt bevételezett bűnjelek esetében az I. sz. bűnjeljegyzékre hivatkozást mellőzi.

A II. számú bűnjeljegyzék 1-7. sorszáma utalást mellőzi, helyette a Pest Megyei Bíróság Bj. 60/2006. tételszám alatti 28-34. sorszámozat jelöli meg.

A III. számú bűnjeljegyzék 1-12. sorszáma utalást mellőzi, helyette a Pest Megyei Bíróság Bj. 60/2006. tételszám alatti 35-46. sorszámozat jelöli meg.

Ugyancsak mellőzi a III. számú bűnjeljegyzék 13. és 14. sorszáma utalást, helyette a Pest Megyei Bíróság Bj. 60/2006. tételszám alatti 47-48. sorszámozat tünteti fel, és a III. számú bűnjeljegyzék 15-26. sorszámozat is mellőzi, helyette a Pest Megyei Bíróság Bj. 60/2006. tételszám alatti 49-60. sorszámozat jelöli meg.

Az eljárás során felmerült 5.863.407 (Ötmillió-nyolcszázhatvanháromezer-négyszázhat) Ft-ból

Az I. r. vádlott 277.104 (Kettőszázhetvenhétezer-egyszáznégyszáz) Ft,

A II. r. vádlott 917.704 (Kilencszázötvenhétezer-hétszázhat) Ft bűnügyi költséget kötelesek külön-külön, míg egyetemlegesen 1.256.867 (Egymillió-kettőszázötvenhétezer-nyolcszázhatvanhat) Ft bűnügyi költséget kötelesek megfizetni az állam javára külön felhívásra.

Az állam terhén marad 3.411.732 (Hárommillió-négyszázötvenegyszer-hétszázharminckettő) Ft. bűnügyi költség.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az I. r. és a II. r. vádlottak által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés büntetéseikbe.

A másodfokú eljárásban felmerült 44.255 (Negyvennégyezer-kettőszázötvenöt) Ft bűnügyi költség az állam terhén marad.

I n d o k o l á s :

A Pest Megyei Főügyészség Nf.4574/2004/95-I. számú, 2006. április hó 6. napján kelt vádiratában az I. r. vádlottal szemben 1 rb. a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) és b) pontja szerint minősülő előre kitervelten, nyereségvágyból elkövetett emberölés büntette, valamint 1 rb. a Btk. 263/A. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntette, a II. r. vádlottal szemben pedig a Btk. 166. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés a) és b) pontja szerint minősülő, bűnsegédként, előre kitervelten, nyereségvágyból elkövetett emberölés büntette miatt emelt vádat, mely ügyet a Pest Megyei Bíróságon 11.B.34/2006. számon lajstromoztak.

Az ügyész a fenti eljárásban a vádirati tényállást annyiban módosította, hogy a II. r. vádlott által használt, korábban ismeretlenként megjelölt telefonkészülék hívószáma

06-20-2279-286 volt, a II. r. vádlott ezen a készüléken tartotta a kapcsolatot az I. r. vádlottal, és 2004. május 11-én este a városi parkolóban az I. r. vádlott egy pontosan nem ismert típusú, régi, kisebb teljesítményű autóval jelent meg. Korábban a vádiratban ezt a járművet egy piros színű, régi Audi 80-as személygépkocsinak jelölték meg.

A Pest Megyei Bíróság a 11.B.34/2006/161. számú, 2008. február 12. napján kelt ítéletében mindkét vádlott bűnösségét a vád tárgyává tett cselekményekben állapította meg, az I. r. vádlottat - halmazati büntetésül - 17 év fegyházra és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre, a II. r. vádlottat pedig 10 év fegyházra és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte.

Az ítélet ellen az ügyész mindkét vádlott terhére a büntetés súlyosításáért, az I. r. vádlott és védője elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítésért, a II. r. vádlott és védője pedig a tényállás téves megállapítása, téves minősítés miatt, felmentésért fellebbeztek.

A Fővárosi Ítéltábla a 3.Bf.261/2008/19. számú, 2009. április 23. napján kelt végzésével az ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot - megalapozatlanság miatt - új eljárásra utasította.

A másodfokú bíróság a megismételt eljárásra széles körű bizonyítás felvételét írta elő, többek között a Budakörnyéki Bíróságon B.195/2007. szám alatt jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntette miatt a vádlott és három társa ellen indult ügynek a jelen eljáráshoz egyesítését, az ölési cselekmény indító okának, a II. r. vádlott és a sértett pénzkölcsönzési tevékenységének a felderítése érdekében.

A másodfokú bíróság előírta továbbá a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 1.B.709/2008. számú ügyének csatolását az elhunyt sértett okiratainak felhasználásával elkövetett csalási cselekmény körülményeinek tisztázása végett.

A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 2009. március 11. napján kelt 1.B.709/2008/21. sz. ítéletével, mely a Fővárosi Bíróság 25.B.II.7333/2009/10. sz. határozatával 2010. január 21. napján emelkedett jogerőre M. J. és T. T. bűnösségét felbujtóként, V. S. bűnösségét pedig tettesként elkövetett a Btk. 318. § (1) bekezdésében meghatározott és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő csalás büntettének kísérletében, közokirat-hamisítás büntettében és magánokirat-hamisítás vétségében állapította meg.

A megismételt eljárásban jelen ügyet a Pest Megyei Bíróságon 12.B.68/2009. szám alatt lajstromozták.

A megismételt eljárás lefolytatására utasított Pest Megyei Bíróság megkeresése alapján a Budakörnyéki Bíróság az általa már kitűzött tárgyalást elhalasztotta és a B.195/2007. számú iratot az egyesítés érdekében megküldte a Pest Megyei Bíróságnak, ahol azt 12.B.79/2009. szám alatt lajstromozták. A Pest Megyei Bíróság 12.B.79/2009/2. számú, a Fővárosi Ítéltábla 1.Bkf.10307/2010/3. számú

határozata folytán 2010. április 21. napján jogerős végzésével ezt az iratot jelen ügyhöz (12.B.68/2009. szám) egyesítette.

A Budakörnyéki Ügyészség G.3999/2004/40-I. számú, 2007. február 7. napján kelt vádiratában - a Btk. 2. §-ára figyelemmel a vádemeléskor álláspontja szerint a vádlottakra kedvezőbb új büntető törvényt alkalmazva - a II. r., a III. r., a IV. r. és az V. r. vádlottakat - a Btk. 298/D. § a) pontjába ütköző és aszerint büntetendő jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntettével vádolta, mely cselekményt a II. r. és az V. r. vádlottak tettesként, a III. r. vádlott részben tettesként, részben bűnsegédként, a IV. r. vádlott pedig bűnsegédként követett el.

A Budakörnyéki Ügyészség G.3999/2004/47. számú, 2009. szeptember 15. napján érkezett átiratában a vádirat 2. oldalán a tényállás bevezető, a II., III., IV., V. r. vádlottak szerepét leíró részét, valamint a vádirat 6. oldalán a minősítést megalapozó, a vádlottak cselekményeit értékelő bekezdését kiegészítette.

A törvényszék a 2011. október 28. napján (297. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 10. oldal II. sz. végzés) megtartott tárgyaláson megállapította, hogy a II. r. vádlottnak a Pest Megyei Főügyészség vádiratában vád tárgyává tett cselekmények a vádtól eltérően a Btk. 172. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő segítségnyújtás elmulasztása büntettének és a Btk. 244. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő bűnpártolás büntettének minősülhet.

Az I. r. vádlott vonatkozásában a 2011. december 20-ai tárgyaláson (321. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldal I.sz. végzés) a törvényszék megállapította, hogy a cselekménye a vádtól eltérően minősülhet háromféle variációban, egyrészt bűnsegédként elkövetett a Btk. 166. § (1) bekezdésében meghatározott emberölés büntettének, másrészt a Btk. 166. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés a) és b) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett emberölés büntettének, vagy a Btk. 172. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő segítségnyújtás elmulasztása büntettének, valamint a Btk. 244. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő bűnpártolás büntettének.

A Fővárosi Ítéltábla 2011. november 14. napján meghozott 5.Bel.11.353/2011/3. számú végzésével a 2005. február 16. napjától előzetes letartóztatásban lévő a II. r. vádlott előzetes letartóztatását megszüntette, elrendelte a szabadlábra helyezését és egyúttal vele szemben házi őrizetet rendelt el.

Az ügyész a végindítványában - a korábbi módosításokkal - mindkét vádirat tényállását és a cselekmények minősítését változatlanul fenntartotta.

A Pest Megyei Bíróság neve jogszabályváltozás folytán 2012. január 1. napjától Budapest Környéki Törvényszékre változott.

A Budapest Környéki Törvényszék 2012. január 18. napján meghozott 12.B.68/2009/328. számú ítéletével az I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében mint bűnsegédet (Btk. 166. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) és b) pont).

A törvényszék 1 rb. a Btk. 263/A. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntette vádja alól felmentette.

Az elsőfokú bíróság az I. r. vádlottat 14 év fegyházra, 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre és 1 millió forint vagyonekobzásra ítélte.

A szabadságvesztés büntetésbe teljes egészében beszámítani rendelte az előzetes fogvatartásban töltött időt.

A II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében mint bűnsegédet (Btk. 166. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) és b) pont), valamint jogosulatlan pénzügyi szolgáltatási tevékenység büntetében (Btk. 298/D. §).

Az elsőfokú bíróság ezért a II. r. vádlottat - halmazati büntetésül - 15 év fegyházra, 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre és 1 millió forint vagyonekobzásra ítélte.

A szabadságvesztés büntetésbe a 2005. február 14. napjától 2011. október 14. napjáig előzetes letartóztatásban és a 2011. október 14. napjától 2012. január 18. napjáig házi őrizetben töltött időt rendelte beszámítani. Egy napi előzetes fogvatartás egy napi szabadságvesztésnek, a házi őrizetben töltött idő pedig 20 napi fegyházbüntetésnek felel meg.

A III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntetében (Btk. 298/D. § a) pontja).

Ezért a törvényszék a III. r. vádlottat 8 hónapi börtönre és 2 évi a jogászai foglalkozástól eltiltás mellékbüntetésre ítélte.

A szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette.

A IV. r. és az V. r. vádlottakat a Btk. 298/D. § a) pontja szerint minősülő jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntettének vádja alól felmentette.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek sorsáról és az eljárás során felmerült 5.863.407 Ft bűnügyi költségéből kötelezte külön az I. r. vádlottat 1.322.805 Ft, a II. r. vádlottat külön 1.760.525 Ft, a III. r. vádlottat külön 26.747 Ft megfizetésére.

Kimondta, hogy a többi bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet kihirdetését követően az ügyész az I. r. vádlott vonatkozásában megalapozatlanság (Be. 351. § (2) bekezdés c) és d) pontja), a lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntette vádja alóli felmentés miatt, elítélése és halmazati büntetés kiszabása végett; téves jogi minősítés - a bűnsegédi elkövetői minőség megállapítása - miatt és a büntetés súlyosítása végett;

A II. r. vádlott vonatkozásában mindkét vádpont esetében megalapozatlanság (Be. 351. § (2) bekezdés c) és d) pontja) miatt és a büntetés súlyosítása végett;

A III. r. vádlott vonatkozásában megalapozatlanság (Be. 351. § (2) bekezdés c) és d) pontja) miatt és a büntetés súlyosítása végett;

A IV. r. és az V. r. vádlottak vonatkozásában megalapozatlanság (Be. 351. § (2) bekezdés c) és d) pontja) miatt, felmentésük ellen, elítélésük és a büntetés kiszabása végett jelentett be fellebbezést.

Fellebbezése indokolásában a megalapozatlanságot az ítélet hatályon kívül helyezésével és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra utasításával látta kiküszöbölhetőnek.

Az I. r. vádlott felmentésért, védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, a II. r. vádlott és védője enyhítésért, a III. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A IV. r. és az V. r. vádlottak és védőik az ítéletet tudomásul vették.

A Budapest Környéki Törvényszék a 2012. január 18. napján megtartott tárgyaláson 12.B.68/2009/328-I. számú végzésével az I. r. vádlott előzetes letartóztatását a másodfokú bíróság ügydöntő határozatának kihirdetéséig, de legfeljebb az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartamáig fenntartotta.

A II. r. vádlott házi őrizetét megszüntette és az előzetes letartóztatását rendelte el a másodfokú bíróság ügydöntő határozatának kihirdetéséig, de legfeljebb az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartamáig.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a hatályon kívül helyezést célzó ügyészi fellebbezést fenntartotta.

A fellebbviteli főügyészség átiratában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges bizonyítékokat feltárta, a hatályon kívül helyező végzésben írt bizonyítási cselekményeket lefolytatta, illetve ahol mellőzte - pld. antropológus szakértő kirendelése - annak kellő indokát adta.

Ugyanakkor az ügyészség álláspontja szerint a megállapított tényállás a Be. 351. § (2) bekezdés b) és d) pontjára figyelemmel megalapozatlan, mert az élet elleni bűncselekmények vonatkozásában a törvényszék a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett, a jogosulatlan pénzügyi tevékenység bűntetténél pedig az eljárási szabályok téves alkalmazása miatt hiányos tényállást állapított meg.

A törvényszék a sértett lelövésének az I. r. vádlott általi elkövetése helyett egy ismeretlen rendszámú dzsip megjelenését tette, amelyben ismeretlen fegyveresek ültek és akiket valamelyik vádlott, meg nem állapítható helyről, időben és módon a helyszínre hívott a sértett megölése érdekében. Az ítéleti tényállás szerint az ebben ülő személyek egyike lőtte le a sértettet.

A fellebbviteli főügyészség kiemeli, hogy az ismeretlen elkövető „megbízására” egyik vádlott vallomásában sincs még csak utalás sem, noha a II. r. vádlottnak három olyan vallomása is volt, amelyben a sértett lelövésének körülményeiről beszámolt. Az elsőfokú bíróság ítéleti tényállásában megjelölt elkövetési módot 1.

sz. tanú tárgyalási vallomására, a II. r. vádlott poligráfos vizsgálati eredményére és 2. sz. tanú tanúvallomására alapította.

Az átirat utal arra, hogy a tanúvallomások és híváslista adatai alapján 1. sz. tanú által a pihenő idejében (12 és 18 óra között) látott dzsip biztos, hogy nem követhette azt a kocsit, amelyben a sértett tartózkodott, mert az még abban az időben meg sem érkezett Üllőre.

Az átirat szerint logikailag tévesen értékelte a törvényszék a II. r. vádlott poligráfiai vizsgálatának eredményét, ezért jutott téves következtetésre.

Ami pedig a 2. sz. tanú tanúvallomását illeti, azt kiegészítő bizonyítékként esetleg figyelembe lehetne venni, de egy mobiltelefonon át beszűrődő háttérzajra, amely kizárólag csak a háttérhangok számának megjelölésére irányul, önmagában elkövetési tényállást alapítani nem lehet. Már csak azért sem, mert a tanú még a ténylegesen vele beszélő személy hangját sem tudta a hangfelismertetési eljárás során egyértelműen azonosítani, noha abban ott szerepelt mindkét vádlott hangja.

Kifogásolta a fellebbviteli főügyészség, hogy a törvényszék nem adott magyarázatot az indokolásában arra, hogy miért nem fogadta el a II. r. vádlottnak a nyomozati szakban tett három beismerő vallomásának az I. r. vádlottra tett terhelő részét.

Észrevételezésre került az átiratban, hogy 3. sz. tanú nyomozati vallomását a bizonyítékok felsorolásánál megjelölte a törvényszék, de annak értékelésénél arra nem tért ki.

A fellebbviteli főügyészség átiratában kiemeli, hogy bár az emberölés büntetében felmentő rendelkezés nem született, így a Be. 352. § (1) bekezdés b) pontja alapján a tényállás helyes ténybeli következtetéssel módosítható lenne, azonban a lőfegyverrel és lőszerral visszaélés büntette vonatkozásában az I. r. vádlottal szemben felmentő rendelkezést hozott az elsőfokú bíróság, amely ezt az orvoslási módot kizárja. Így a tényállás megalapozatlansága csak hatályon kívül helyezést követő új eljárásban orvosolható.

De hatályon kívül helyezési ok áll fenn a jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntetnének vonatkozásában is az átirat tartalma értelmében.

A törvényszék a III. r. vádlott ügyvédi irodájában 2004. október 20. napján tartott házkutatást eljárásjogilag törvénysértőnek találta, azonban nemcsak ezen okirati bizonyítékokat rekesztette ki a bizonyítékok köréből, hanem mindazoknak a tanúknak a vallomását, akiknek személye - a törvényszék álláspontja szerint - a nyomozó hatóság számára csak e házkutatás során lefoglalt szerződésekből vált ismertté.

A fellebbviteli főügyészség sérelmezte, hogy az első fokon eljáró törvényszék összemosta a bizonyítékforrás fogalmát a bizonyíték fogalmával.

Jelen ügyben a tanúvallomásoknál is azt kellett volna vizsgálnia az elsőfokú bíróságnak, hogy a tanúkihallgatásoknál a nyomozó hatóság törvényesen járt el vagy sem, amennyiben a tanúkihallgatás megfelelt a törvényi előírásoknak, az ott rögzített vallomás a bizonyítás anyagát kell, hogy képezze.

Erre figyelemmel a törvényszék által megjelölt tanúk vallomásának a bizonyítékok köréből történő kirekesztésére törvénysértően került sor az ügyészség álláspontja szerint és mindez az ítélet megalapozottságára is kihatással volt.

Mindennek következtében az első fokú ítéletben megállapított tényállás hiányos, amely a másodfokú eljárásban nem küszöbölhető ki. Egyrészt ugyanis a kirekesztett tanúvallomásoknak a bizonyítékok körébe történő bevonása és a többi bizonyítékkal összefüggéseiben történő mérlegelése szükséges, másrészt az első fokon felmentett IV. és V. r. vádlott esetében a Be. 352. § (3) bekezdése is akadályát képezheti a tényállás kiegészítésének, ezért az ítélet hatályon kívül helyezése szükséges.

A kifejtettekre tekintettel a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék 12.B.68/2009/328. számú ítéletét a Be. 375. § (1) bekezdése és a 376. § (1) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására.

Az I. r. vádlott a Fővárosi Ítéltáblához eljuttatott 47 oldalas fellebbezés indokolásában kifogásolta, hogy az első fokon eljáró törvényszék egyrészt egyes tanúvallomások értékelésénél tényekből további tényekre helytelenül következtetett, másrészt több helyen iratellenes megállapításokat tett, illetve indokolási kötelezettségének nem tett eleget.

Észrevételezte, hogy a különféle szakértői bizonyítások körében további kétségek maradtak, amelyek okán megalapozott tényállást megállapítani az ügyben nem lehetett.

A fellebbviteli főügyészség átiratában megfogalmazottakra tételesen reagált és összegzőképpen kifejtette azon álláspontját, miszerint a kétségek okán felmentése indokolt.

A II. r. vádlott védője az ítéltáblához eljuttatott beadványában elsődlegesen csatlakozott a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványához és a Be. 376. § (1) bekezdése alapján indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését tekintettel arra, hogy a nagyfokú megalapozatlanság a másodfokú eljárásban nem orvosolható. Másodlagosan fenntartotta az enyhítésért bejelentett fellebbezést, mert álláspontja értelmében a védencével szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartama indokolatlanul és kirívóan magas és nem áll arányban a II. r. vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel. Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásakor nem vette figyelembe a büntetést csökkentő tényezőket és az ítélet nem felel meg a belső arányosság követelményének.

Ezt követően a védő beadványában kitér arra, hogy az ügyészség által kifogásolt tényállási részekben túl már a bűncselekmény előzményeit illetően is téves következtetést vont le a törvényszék amikor azt tényként állapította meg, hogy a II. r. vádlott tartozott volna a sértettnek. Mindezekből kifolyólag a bűncselekmény elkövetésének motívuma a II. r. vádlott esetében nem lehetett a tartozástól való szabadulás. A sértett halálával a II. r. vádlott egy igen jelentős bevételi forrástól esett el, hiszen közöttük és a sértett között az volt a megállapodás, hogy a kamatokból a sértett és a II. r. vádlott 3/4-1/4 arányban részesednek.

Ugyan az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában kifejtette, hogy a bizonyítékok értékelésének módszere az volt, miszerint egy-egy vallomást csak abban az esetben fogadott el a tényállás alapjául, amennyiben azt más bizonyíték is alátámasztotta, mégis ezen módszer alkalmazásánál az elsőfokú bíróság korántsem volt következetes.

Nincs adat arra, hogy akár az I. r., akár a II. r. vádlottnak bármilyen kapcsolata lett volna ismeretlen elkövetőkkel, semmilyen telefon híváslista nem igazolja a bűncselekmény elkövetése előtti szervezést vagy megbeszélést, amely tény, mint objektív bizonyíték cáfolja az ismeretlen elkövetők létét.

Nem ad választ az ítélet arra a felvetésre sem, hogy ha 1. sz. tanú munkatársai látták az Audit, amelyben a II. r. vádlott és a sértett ült, akkor miért nem tettek a tanúnak említést arról a gépkocsiról, amellyel az I. r. vádlott felvezette őket az elkövetés helyszínére, hiszen a sértett gépkocsija közvetlenül az I. r. vádlott után haladt, tehát a munkásoknak azt is látniuk kellett volna. Az nem lehet vitás, hogy a két vádlott és sértett két gépkocsival ment az elkövetés helyszínére, hiszen másként a két vádlott nem tudott volna onnan utóbb eltávozni.

A védő osztotta az elsőfokú bíróságnak azon okfejtését, hogy nemcsak a házkutatás során beszerzett bizonyítékokat kell kirekeszteni, hanem a jogellenes házkutatás során szerzett információk nyomán összegyűjtött további bizonyítékokat is.

Ami a jogosulatlan pénzügyi tevékenységre vonatkozó tényállásokat illeti, ezek köréből II/a. 3., 5., 8., 11., 21., 27., 29., 30. tényálláspontok a védő álláspontra alapján kirekesztendőek mivel nem helytálló, hogy a sértett pusztán befektető lett volna, hanem sértett volt a kölcsönadó, aki a strómanján keresztül nyújtott kölcsönt különböző személyeknek. Ezek a kölcsönök elsősorban a sértett érdekeit szolgálták, hozzá képest a II. r. vádlott érdekeltsége csak másodlagos volt ezen szerződéseknél és ezen tényálláspontokban védencének a felelőssége csak bűnsegédi minőségben állapítható meg, ugyanis azzal, hogy ő a nevét adta ezekhez a szerződésekhez, segítséget nyújtott a sértettnek mint tettesnek az elkövetésben.

Ami az enyhítésre irányuló másodlagos fellebbezés indokait illeti, a védő eltúlozottnak találta a kiszabott szabadságvesztés büntetést. Noha nem vitásan az

elsőfokú bíróság a II. r. vádlottra halmazati büntetést szabott ki, azonban a védő álláspontja szerint a minősített emberölés mellett a 3 évi szabadságvesztéssel büntetendő jogosulatlan pénzügyi tevékenység nem bír akkora jelentőséggel, hogy a II. r. vádlott büntetése azon I. r. vádlott büntetését is meghaladja, aki a cselekmények vonatkozásában mindvégig konok tagadásban volt és akinek előélete már számos büntetéssel terhelt.

Összegzőképpen elsődlegesen az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta a védő, másodlagosan pedig annak jelentős enyhítését.

A Fővárosi Ítéltábla 2013. február 14. napján meghozott 2.Bel.10.232/2013/3. számú végzésével az I. r. vádlott és a II. r. vádlott előzetes letartóztatását továbbra is fenntartotta, illetve a II. r. vádlott előzetes letartóztatásának megszüntetésére irányuló védői indítványt elutasította.

A Kúria 2013. április hó 10. napján kelt Bkf.I.441/2013/3. számú végzésével a Fővárosi Ítéltábla előbbieken megjelölt határozatát helybenhagyta.

Az Országos Bírósági Hivatal Elnöke a 37/2013. (II.5.) OBHE számú határozatával a Debreceni Ítéltábla bíráit kirendelte a Fővárosi Ítéltáblára 2013. március 1. - 2013. december 31-ig terjedő időtartamra.

A Fővárosi Ítéltábla megkereséssel tisztázta, hogy a II. r. vádlott védelmében a védő a 2011. szeptember 7., október 5., október 28., november 23., december 20., valamint a 2012. január 4. és 18. tárgyalási napokon alkalmazott ügyvédként a egy ügyvédi iroda munkavállalójaként járt el, mivel munkaviszonya ott 2011. július 1-től 2012. augusztus hó 21. napjáig tartott.

Az I. r. vádlott kirendelt védője 2013. március 4. napján védencét a fogva tartó Váci Fegyház és Börtönben felkereste, vele 11 óra 55 perctől 14 óra 35 percig megbeszélést folytatott, erre tekintettel kérte ügyvédi munkadíjának és útiköltségének a megállapítását.

Az ítéltábla a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan betartásával a megismételt eljárásban ügyfelderítési kötelezettségének hiánytalanul eleget tett, széles körű bizonyítási eljárást folytatott le.

A hatályon kívül helyező végzésben írt bizonyítási cselekményeket lefolytatta, illetve ahol mellőzte - antropológus szakértő kirendelése - annak kellő indokát adta.

A megismételt elsőfokú eljárás folyamatban léte alatt a bíróság tanácsában változott az ülnök személye, melynek okán az eljárási szabályok figyelembe vételével a törvényszék a tárgyalás teljes anyagát ismertette, az ügyészt, vádlottakat, védőket figyelmeztette arra, hogy az ismertetettre észrevételt tehetnek és kiegészítését kérhetik.

A figyelmeztetést jegyzőkönyvbe foglalta és azt is, hogy az érintettek észrevételt nem tettek, kiegészítést nem kértek.

A vonatkozó eljárási szabályok e körben:

A Be. 287. § (3) bekezdése kimondja:

„A tárgyalást hat hónapon belül ismétlés nélkül lehet folytatni, ha a tanács összetételében nem történt változás; egyébként a tárgyalást előlről kell kezdeni.”

A Be. 287. § (4) bekezdése rögzíti (hatályos 2011. július 13-tól):

„A tárgyalás anyagának ismertetésével is megismételhető a tárgyalás. A tárgyalás anyagának ismertetése után figyelmeztetni kell az ügyészt, a vádlottat és a védőt arra, hogy az ismertetésre észrevételt tehet, és az ismertetés kiegészítését kérheti. A figyelmeztetést és az észrevételt jegyzőkönyvbe kell foglalni.”

A 287. § változatlanul maradt (3) bekezdésének szóhasználatában az „ismétlés” és az „előlről kezdés” egymás szinonimája, egyaránt a folytonosság ellentéte.

A 287. § (3) bekezdése (változatlanul) azt jelenti, hogy előlről kell kezdeni („nem lehet ismétlés nélkül folytatni”) a tárgyalást

- 6 hónapon túl, függetlenül a tanács összetételétől
illetve annak megváltozásától (időtűllépés),

- 6 hónapon belül, ha a tanács összetétele megváltozott (időtűllépés nélküli tanácsváltozás).

A 287. § (4) bekezdése általános érvénnyel - mindkét megismétlési (illetve előlről kezdési) követelményre nézve - könnyítésként lehetővé teszi, hogy a megismétlés (előlről kezdés) a tárgyalás anyagának ismertetésével is megtörténhessen.

E könnyítést a törvény korábban csupán az időtűllépés nélküli tanácsváltozás esetére engedte meg.

(97/2012. BK. vélemény a büntetőeljárásról szóló törvény egyes rendelkezéseit módosító rendelkezések értelmezéséről.)

Az ismertetés nem feltétlenül kell, hogy a tárgyalási jegyzőkönyv szó szerinti felolvasásával történjék. Az ismertetés lehet kötetlen, a bizonyítási anyag lényeges elemeit átfogó. Ennek igazodnia kell az ügy terjedelméhez, bonyolultságához és a felek ismertetési indítványaihoz. Ennek érdekében rendelkezik úgy a törvény, hogy az ismertetés után a főszemélyeket figyelmeztetni kell arra, hogy az ismertetésre észrevételt tehetnek és kiegészítését kérhetik. Garanciális jellegű követelmény, hogy a figyelmeztetést és az észrevételt jegyzőkönyvbe kell foglalni (Büntető Eljárásjog Kommentár a gyakorlat számára, szerkesztő: Dr. Berkes György).

Ha az elsőfokú bíróság az ülnök személyének megváltozása ellenére a hat hónapon belül megtartott tárgyalást a korábbi tárgyalás anyagának az ismertetésével nem

ismétli meg, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét akkor helyezi hatályon kívül és utasítja az elsőfokú bíróságot új eljárásra, ha az az eljárási szabálysértés az ítéletet lényegesen befolyásolta (BH. 2005. évi 208. sz. jogeset).

Jelen esetben ilyen fel sem merült a tárgyalás szabályszerű megismétlése folytán.

Az elsőfokú bíróság a tárgyaláson megvizsgált bizonyítékokat egyenként és összességükben is értékelte, de az általa rögzített tényállás kisebb részben ellentétes az iratok tartalmával, kiegészítésre, pontosításra szorul (Be. 351. § (2) bekezdés c) pontja), valamint az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett (Be. 351. § (2) bekezdés d) pontja), így a Be. 361. § (1) bekezdésére tekintettel az ítéletábrának nyilvános ülést kellett tartania az ügyben.

A másodfokú bíróság arra a meggyőződésre jutott, hogy a megalapozatlanság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja értelmében orvosolható, ezért az iratok tartalma alapján kiegészítette, pontosította a tényállást kisebb mértékben, illetőleg a ténybeli következtetést több ponton korrigálta.

Az első fokú ítélet

5. oldal 2. bekezdésében „a vádemeléskor” megnevezésnél az „álláspontja szerint” szövegrész írandó be.

5. oldal 4-5. bekezdése helyett feltüntetendő:

A törvényszék a 2011. október 28. napján (297. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 10. oldal II. sz. végzés) megtartott tárgyaláson megállapította, hogy a II. r. vádlottnak a Pest Megyei Főügyészség vádiratában vád tárgyává tett cselekményei a vádtól eltérően a Btk. 172. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő segítségnyújtás elmulasztása büntettének és a Btk. 244. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő bűnpártolás büntettének minősülhet.

Az I. r. vádlott vonatkozásában a 2011. december 20-ai tárgyaláson (321. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldal I.sz. végzés) a törvényszék megállapította, hogy a cselekménye a vádtól eltérően minősülhet háromféle variációban, egyrészt bűnsegédként elkövetett a Btk. 166. § (1) bekezdésében meghatározott emberölés büntettének, másrészt a Btk. 166. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés a) és b) pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett emberölés büntettének, vagy a Btk. 172. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés szerint minősülő segítségnyújtás elmulasztása büntettének, valamint a Btk. 244. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő bűnpártolás büntettének.

Az 5. oldal kiegészítendő: A Fővárosi Ítéletábrla 2011. november 14. napján meghozott 5.Bel.11.353/2011/3. számú végzésével a 2005. február 16. napjától

előzetes letartóztatásban lévő a II. r. vádlott előzetes letartóztatását megszüntette, elrendelte a szabadlábra helyezését és egyúttal vele szemben házi őrizetet rendelt el.

6. oldal: az I. r. vádlott 3. számmal megjelölt büntetésénél a büntetés helyesen 50 nap közérdekű munka (bíróági iratok 288. száma).

8. oldal 2. bekezdéséből a név mellőzendő.

22. oldal alulról 3. bekezdés helyett a következő írandó be:

Az I. r. vádlott átlagos intellektusú, neurotikus talajról indulva pszichopatiás életvezetésű, disszociális személyiségfejlődésű egyén lett, akinél alkohol és kábítószer élvezetre utaló személyiségi vonások is fellelhetők. Pszichológiai vizsgálata csökönyös magatartás, sértődékeny viselkedés, frusztrációra regresszív, hisztrionikus reakciókkal védekezés, impulzuskontroll zavar, indulatvezéreltség, agresszív kirobbanásra hajlam jegyeit igazolta, védekezési stratégiaként jellemző pszeudológiával, rejtőzködéssel. Személyiségzavara kompenzált, az meg sem közelíti a kóros elmeállapotot. (Nyomozati X. kötet 137. oldal elmeorvos-szakértői vélemény.)

A II/B. tényállásrészénél „a vádlottak” megnevezés alatt mindenhol az I. r. és a II. r. vádlottak értendők.

28. oldal utolsó előtti bekezdés mellőzendő.

28. oldal utolsó bekezdés helyett a következő szerepeltetendő:

Kétséget kizáróan nem nyert bizonyítást, hogy az I. r. vádlott a sértettre pisztolyból lövéseket adott le, de tény, miszerint 19 óra 48 perc és 19 óra 55 perc között egy Frommer Stop vagy Frommer Baby típusú, öntöltő rendszerű pisztolyból több lövés került leadásra a sértettre.

Nem állapítható meg, hogy az elkövető használt-e hangtompítót.

A pisztolyból kilőtt 9 mm Browning short kaliberjelű lövedékek közül legalább kettő eltalálta a sértettet.

A lövések következtében bizonyosan megsérült a sértett jobb lapockája és csípő tájékán a jobb combcsontja.

29. oldal 3. bekezdéséből mellőzendő „és ismeretlen társuk vagy társaik” kitétel.

29. oldal utolsó bekezdés 1. mondata „és tolni kezdte” szövegrésszel fejeződik be, az ez utáni részek mellőzendők.

31. oldal kiegészítendő azzal, hogy a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 1.B.709/2008/21. számú ítélete 2009. március 11-én kelt és a Fővárosi Bíróság

25.Bf.II.7333/2009/10. számú határozatával 2010. január 21. napján emelkedett jogerőre.

Az így helyesbített tényállás most már hiányosságoktól mentes, felülbírálatra alkalmas a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján, ennek megfelelően irányadó a másodfokú eljárásban. (Be. 352. § (2) bekezdése.)

A tényállás megállapítása során a bizonyítékok értékelése körében az elsőfokú bíróság helyesen foglalkozott elsődlegesen az eljárásjogi kérdésekkel.

A Budakörnyéki Ügyészség G.3999/2004/40-I. számú vádirata vonatkozásában a II/A. tényálláspontot érintően kifogástalanul utalt arra, miszerint az elsőfokú bíróságnak elsősorban arról a kérdéstről kellett állást foglalnia, hogy a III. r. vádlott ügyvédi irodájában 2004. október 20. napján megtartott házkutatás szabályos volt-e, vagy az ott elkövetett eljárási szabálysértés miatt a bizonyítékok köréből ki kell-e rekeszteni az akkor lefoglalt okirati bizonyítékokat, valamint azoknak a tanúknak a vallomását, akiknek a személye a nyomozó hatóság számára csak e házkutatás során lefoglalt szerződésekből vált ismertté.

Az e váddal kapcsolatban meghallgatott tanúk egy részét a nyomozás során gyanúsítottként hallgatták ki, így őket az önvádra kötelezés tilalma folytán megillette a tanúvallomás megtagadásának joga. Ezért azoknak a tanúknak a nyomozati vallomása nem volt figyelembe vehető, akik a tárgyaláson éltek ezzel a jogukkal.

Végül foglalkozott azzal is a törvényszék, hogy a IV. r. vádlott szerepét milyen körben vizsgálhatta a vádban leírt tényállással összefüggésben.

Az eljárásjogi kérdések kapcsán az elsőfokú bíróság álláspontjával teljes mértékben egyetért az ítéletárbá.

Igaz ugyan, hogy a bíróságokat a Strasbourgi Emberi Jogok Európai Bírósága 2010. július 6. napján kelt és 2010. október 6. napján véglegessé vált, a Turán kontra Magyarország ügyben hozott ítélete, melyben a bíróság a Magyar Államot a III. r. vádlott részére nem vagyoni kár és a perköltség megfizetésére kötelezte - nem köti, de a kérdéses házkutatás nyomán vizsgálni kellett annak jogszerűségét.

Helyesen döntött arról a törvényszék, hogy három tanú tanúkénti meghallgatása elkerülhetetlen.

Vallomásaik értékelésénél helytálló annak kiemelése, hogy valamennyi később lefoglalt iratot már akkor elővettek a szekrényekből a rendőrök, mikor még a III. r. vádlott és a képviselője nem voltak jelen. Így az iratok között nem lehetett különbséget tenni akként, hogy valamelyik részük szabályos házkutatás alapján került volna a hatóság birtokába. A III. r. vádlott és a jogi képviselője a jegyzőkönyv értelmében 10 óra 25 perctől voltak jelen, de ekkor már csak az elővett iratok jegyzőkönyvi rögzítése történt meg.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság a jelen eljárás keretében lefolytatott bizonyításból is arra a következtetésre jutott, hogy a házkutatást a Be. 149. § (4) és (5) bekezdésének sérelmével hajtották végre.

A Be. 78. § (4) bekezdése alapján nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközből származó tény, amelyet a bíróság, az ügyész vagy a nyomozó hatóság a résztvevők eljárási jogainak lényeges korlátozásával szerzett meg.

E rendelkezésre tekintettel a törvényszék a 2004. október 20-i házkutatás alapján a III. r. vádlottól lefoglalt okiratokat a bizonyítékok köréből kirekesztette. Azoknak a tanúknak a vallomását is kirekesztette a bizonyítékok köréből, akiknek a neve csak e dokumentumokból vált ismertté.

A törvényszék okfejtése nem kifogásolható, ezáltal megalapozottan került sor annak feltüntetésére, hogy eljárásjogi okokból nem állapíthatóak meg a II/A. tényállásponton belül a 4, 7, 9, 10, 12, 14, 18, 20, 23, 31, 34, 44, 45, 46, 47, 49, 50, 51. tényálláspontok.

Az elsőfokú bíróság fenti döntésének helyességét alátámasztandó az ítélet tábla utal még a következőkre:

A Be. 416. § (1) bekezdésének g) pontja alapján felülvizsgálati ok, ha nemzetközi szerződéssel létrehozott emberi jogi szerv megállapította, hogy az eljárás lefolytatása vagy a bíróság jogerős határozata megsértette a törvényben kihirdetett nemzetközi szerződés valamely rendelkezését, feltéve, hogy a nemzetközi emberi jogi szerv joghatóságának a Magyar Köztársaság alávetette magát.

A Be. 416. § (3) bekezdése nyomán a 416. § (1) bekezdés g) pontja alapján akkor is helye van felülvizsgálatnak, ha a nemzetközi szerződéssel létrehozott emberi jogi szerv a nemzetközi szerződés azon rendelkezésének megsértését állapította meg, amely olyan eljárási szabálysértést valósított meg, mely a Be. szerint felülvizsgálattal nem, csak fellebbezéssel támadható; viszont nincs helye felülvizsgálatnak, ha a nemzetközi emberi jogi szerv az ügy ésszerű időn belül történő elbírálása követelményének megsértését állapította meg.

A Kúria (korábban Legfelsőbb Bíróság) álláspontra, hogy önmagában az EJEB döntése nem képezi sem a büntetőjogi felelősségre vonás valamely anyagi jogi akadályát (Btk. III. Fejezet), sem pedig felmentés, illetve eljárás megszüntetés valamely eljárásjogi jogcímét (Be. 6. § (3) bekezdés, 331-332. §).

Az Egyezmény megsértésének jogi ténye a jogerős elítélés felülvizsgálatának törvényi oka.

Amennyiben az EJEB döntése eljárásjogi okból fakadó sérelmet határozott meg, akkor a felülvizsgálati eljárás törvényi kereteiben általában kizárt annak lehetősége, hogy a Kúria (korábban Legfelsőbb Bíróság) maga hozzon egyezményisértést már

nem tartalmazó határozatot, az eljárás megismétlése szükséges, így hatályon kívül helyezésre kell sort kerítenie. (BH. 2011. évi 306. sz. jogeset.)

Az ítélet tábla rögzíti, hogy a törvényszéknek további bizonyítékértékelő tevékenységéhez kapcsolódóan 4., 5., 6. és 7. számú tanúk nyomozati vallomásainak kirekesztése a bizonyítékok köréből az őket megillető mentességi jogra figyelemmel törvényes.

Egyetértett azzal is az ítélet tábla, hogy az egyik ügyvéd tanú neve is csak a III. r. vádlottnál tartott szabálytalan házkutatás alapján lefoglalt iratokból vált ismertté, és a nyomozati kihallgatása során az ügyvédi titoktartási kötelezettségének a kereteit sem vették figyelembe. Így e tanú vallomása és a tőle lefoglalt iratok sem voltak bizonyítékként értékelhetőek.

Az I. r. vádlott volt felesége is a tárgyaláson a szerződéskötés vonatkozásában jogosan élt a mentességi jogával, mert a hitelek felvételének időpontjában az I. r. vádlott házastársa volt és a vád szerint a kölcsönügylet miatti sértetti követelés volt az emberölési cselekmény indoka, motivációja.

E szempontok figyelembe vétele mellett az elsőfokú bíróság a Budakörnyéki Ügyészség G.3999/2004/40-I. számú vádiratával kapcsolatban a tényállásrész az érintett vádlottak, tanúvallomása, a II. r. vádlott által becsatolt, illetve a tőle házkutatás során lefoglalt okiratok, a földhivataloktól megkeresések alapján beszerzett tulajdoni lapok, azok mellékletei, a tanúk által becsatolt okiratok alapján állapította meg helyesen.

Az első fokon eljáró törvényszék bizonyítékértékelő tevékenysége a II/A. tényállásrészről kifogástalan, a megállapított tényállásrész teljes mértékben megalapozott és irányadó a másodfokú eljárásban.

A Pest Megyei Főügyészség Nf.4574/2004/95-I. számú vádiratában vád tárgyává tett, a II/B. fejezetben leírt cselekmény tényállásának megállapításához az első fokon eljáró törvényszék a tárgyaláson meghallgatta az I-II. r. vádlottakat, 8-44. sz. tanúkat, a Be. 296. § (1) bekezdés a) pontja alapján felolvasta a tartósan külföldön élő 45. és 46. sz. tanúk korábbi vallomását, és a zárt tárgyaláson a különösen védett tanú vallomásáról készült kivonatot.

Szakértői véleményeket szerzett be, szakértőket hallgatott meg, okirati bizonyítékokat is a tárgyalás anyagává tett.

A törvényszék minden egyes bizonyítékot egyenként és összességükben is értékelt, valamint bizonyítékértékelő tevékenysége során előrebocsátotta, hogy a bizonyítékok között ugyan részletesen foglalkozott az I-II. r. vádlottak vallomásával, de az általuk elmondottakat - így a II. r. vádlott 2005. március 9., 10. és 18. napján előadott beismerő vallomásait csak azokban a részeiben - csak akkor fogadta el a tényállás alapjául, ha azt más bizonyíték is alátámasztotta (ítélet 95. oldal).

Az elsőfokú bíróság a II/B. tényállásrészt az emberölés büntette vonatkozásában a bűncselekmény előzménye, motívuma, a sértettnek a helyszínre csalása, és a cselekmény közvetlen végrehajtásának körülményei tekintetében is a vádiratban írtakkal egyezően rögzítette. Azonban a sértett lelövésének az I. r. vádlott általi elkövetése helyett ismeretlen rendszámú dzsippel érkező ismeretlen fegyveresek megérkezését jelölte meg, akiket I. és II. r. vádlott, meg nem állapítható helyről, időben és módon a helyszínre hívott a sértett megölése érdekében.

Az ítélet tábla osztotta a sértett lelövésének körülményeit illetően az ügyészség azon álláspontját, miszerint a bizonyítékok értékelése körében az elsőfokú bíróság olyan logikai hibákat vétett, amelyek a cselekménynek a törvényszék által rögzített formában történő lefolyását nem támasztják alá.

A rendelkezésre álló iratokból látható, hogy az ismeretlen elkövető „megbízására” sem az I., sem a II. r. vádlott vallomásában sincs még csak utalás sem, noha a II. r. vádlottnak három olyan vallomása is volt, amelyben a sértett lelövésének körülményeiről beszámolt.

Az első fokon eljáró törvényszék az ítéleti tényállásban megállapított elkövetési módot 1. sz. tanú tárgyalási vallomására, a II. r. vádlott poligráfos vizsgálati eredményére és 2. sz. tanúvallomására alapította.

ár a bíróság a bizonyítékokat meggyőződése szerint mérlegelheti, de értékelő tevékenysége során az egyes bizonyítékokat egyenként és a többi bizonyítékkal összevetve, összefüggéseiben is értékelnie kell. Ezen felül az értékelő tevékenységnek meg kell felelnie a logika és racionalitás szabályainak.

Helyesen tartalmazza azt is a fellebbviteli főügyészség átirata, hogy az ítéletben megjelölt elkövetési mód döntő bizonyítékát képező négy fegyverest szállító dzsip létezése az eljárás során kizárólag 1. sz. tanú tárgyalási vallomásában szerepel. Ellenben megállapítható volt, hogy a bűncselekmény helyszínéül szolgáló erdőben dolgozó 1. sz. tanú a sértett eltűnését követő napon már beszélt a sértettet kereső barátja, de neki akkor 1. sz. tanú semmit nem szólt a dzsipről, a benne ülő fegyveresekről és a hallott sikolyról.

A sértett maradványainak megtalálását követően történő rendőrségi meghallgatásán sem tett 1. sz. tanú említést ezekről a körülményekről, ellenben értesült róla, hogy a sértett barátai nyomravezetői díjat tűztek ki. Ekkor - bár a rendőrségnek továbbra sem szólt az általa látott fegyveresekről - de a korábban nála a telefonszámát is meghagyó tanúval felvette a kapcsolatot és neki beszélt először üldöző autóról, fegyveresekről meg a sikolyról. A sértett barátjának vallomásából kiderül (ítélet 64. oldal 4. bekezdés utolsó mondata is utal rá), hogy 1. sz. tanú a nyomravezetői díj reményében jelentkezett nála. Mindezek után 6 évvel később 1. sz. tanú a bírósági eljárásban már egy egészen részletes vallomást tett erről az esetről.

ár a törvényszék megkísérelt olyan tanúkat - egykori munkatársakat - felkutatni, akik megerősíthették vagy cáfolhatták volna a tanú vallomását, de ez nem járt eredménnyel.

Utalva az ügyészség álláspontjára is, nem vitásan ítéleti tényállás megállapításához egyetlen tanúvallomás is elegendő lehet, de csak akkor, ha az következetes, összhangban áll az egyéb bizonyítékokkal és mind tartalmilag, mind logikailag alátámasztja azt.

Az első fokon eljáró törvényszék nem tulajdonított kellő figyelmet annak, hogy bár 1. sz. tanú a dzsip elhaladásának pontos idejét nem tudta megjelölni, de azt határozottan állította, ez a pihenő idejükben történt, amely 12 és 18 óra között volt és ekkor erősen sütött a nap, emiatt nem dolgoztak, viszont ezt követően folytatták a munkát.

Ugyanakkor az egyéb bizonyítékokkal teljes összhangban álló ítéleti tényállás értelmében a sértett 18 óra 20 perckor még telefonon közölte élettársával, hogy kb. 20 perc múlva érkezik Üllőre és 19 óra előtt érkezett oda. A sértett a II. r. vádlottal 19 óra körül találkozott, de még 19 óra 48 perckor is telefonon beszélt az egyik ismerősével. Az ítéleti tényállás szerint a sértett lelövése 19 óra 48 perc és 19 óra 55 perc között történt.

Mindezeket egybevetve a kizárólag 1. sz. tanú által a pihenő idejében látott fekete dzsip biztos, hogy nem követhette azt a gépkocsit, amelyben a sértett tartózkodott, mert az még abban az időben meg sem érkezett Üllőre.

Nem ad választ az ítélet arra a felvetésre sem, hogyha 1. sz. tanú munkatársai látták az Audit, amelyben a II. r. vádlott és a sértett ült, akkor miért nem tettek a tanúnak említést arról a gépkocsiról, amellyel az I. r. vádlott felvezette őket az elkövetés helyszínére, hiszen a sértett gépkocsija közvetlenül az I. r. vádlott után haladt, tehát a munkásoknak azt a gépjárművet is kellett volna látniuk, amely egyébként is feltűnő színű volt.

A poligráfos szaktanácsadói véleményből következőleg az elkövetők számszerűségére vonatkozó kérdésnél a II. r. vádlott esetében a feszültség csúcsa a két elkövetőre volt, és gyengébben még reagált a három fős elkövetésre.

A poligráfos vizsgálat elsődlegesen tehát a két fős variációt jelölte meg, és az elkövető személyére pedig a legerősebb reakciót az I. r. vádlottnál regisztrálták.

Osztotta a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját is az ítélőtábla, hogy ilyen körülmények mellett a bizonyítékok körében a törvényszéknek azon kategorikus kijelentése, hogy a poligráfos vizsgálat eredménye az ítélet tényállásában írt elkövetési módot támasztja alá, nem állja meg a helyét.

Ami pedig 3. sz. tanúvallomását illeti, azt kiegészítő bizonyítékként ugyan figyelembe lehetne venni, de egy mobiltelefonon át beszűrődő háttérzajra, amely

kizárólag csak a háttérhangok számának megjelölésére irányul, önmagában elkövetési tényállást alapítani nem lehet. Azért sem lehet erre önmagában tényállást alapítani, mert a tanú még a ténylegesen vele beszélő személy hangját sem tudta a hangfelismertetési eljárás során egyértelműen azonosítani.

Az ítélet tábla álláspontja szerint 1. sz. tanú tárgyalási tanúvallomását alátámasztani látszó poligráfos vizsgálati eredménnyel és a 3. sz. tanú tanúvallomásával ellentétben objektív bizonyíték (híváslista) cáfolja 1. sz. tanúvallomásának helytállóságát.

A fentiek ismeretében az ítélet tábla arra a meggyőződésre jutott, hogy az első fokon eljáró bíróság a sértett lelövésének körülményeit illetően tényekből további tényre helytelenül következtetett, így a tényállás ezen részénél a történések sora pontosítandóvá vált.

Egyéb iránt rögzíthető, hogy az első fokon eljáró bíróság igen magas színvonalon adott számot bizonyítékértékelő tevékenységéről és lényegét tekintve végül is maga is arra a következtetésre jutott, hogy nem bizonyítható az kétséget kizáróan, miszerint a sértettet az I. r. vádlott lőtte volna le. A korábban részletezettek okán az ismeretlen elkövetők általi lelövési módozatot azonban mellőzni kellett az ítélet tényállásából.

Mindezekre figyelemmel továbbá a ténybeli indokolásból mellőzni kellett a 97. oldal alulról 3. bekezdést, a 98. oldal 2. bekezdés utolsó mondatát, illetőleg a 98. oldalon alulról a 3. bekezdést is.

A 99. oldal 3. és 4. bekezdései is mellőzendők azon okból is, hogy feltételezéseket tartalmaznak.

A 100. oldal utolsó bekezdése teljes egészében mellőzendő addig, amikor is az elsőfokú bíróság a fegyverszakértői vélemény tartalmát értékeli. A 101. oldal 2. bekezdés 1. mondata is mellőzendő.

A bizonyítékok egyenként és összességükben történt értékelését követően az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az I. r. és a II. r. vádlott által bűnsegédként elkövetett élet elleni bűncselekmény bizonyított.

Az I. r. és a II. r. vádlottak előzetesen megállapodtak az ölési cselekmény véghezvitelének helyében, idejében és módjában. A szándékuk így egyenes szándék volt. Tekintettel arra, hogy a cselekményt ténylegesen végrehajtó személy az eljárás során nem vált ismertté, így nem állapítható meg, hogy az I. és a II. r. vádlottnak a cselekmény pontos végrehajtásáról milyen ismereteik voltak. Az előre kiterveltség megállapításához a Legfelsőbb Bíróság 15. sz. Irányelve szerint nem szükséges az, hogy az elkövető valamennyi lehetőséget pontosan számításba vegyen és teljes bizonyossággal, határozottsággal alakítsa ki a véghezvitel tervét. A

tervszerűség már megállapítható akkor is, ha tudatilag döntő vonásaiban gondolja át, alakítja ki a végrehajtási módot.

A cselekmény végrehajtásából közvetlen anyagi előnyük származott az I. és a II. r. vádlottaknak, a szándékuk erre is irányult, hiszen így részben nem kellett visszafizetniük a kölcsöntartozásukat, mivel a sértetti hozzátartozóknál nem voltak olyan dokumentumok, amelyek lehetővé tették volna a követelés érvényesítését. Ezen túlmenően a II. r. vádlott 1 millió forintot adott az I. r. vádlottnak a cselekményben történő közreműködéséért, így ez az I. r. vádlott vonatkozásában még közvetlen további anyagi előnyt jelentett.

Az I-II. r. vádlottak csalták ki a sértettet az elkövetés helyszínére, így ezzel a cselekmény végrehajtójának segítséget nyújtottak a bűncselekmény elkövetéséhez, ezért a magatartásuk a Btk. 21. § (2) bekezdése szerinti bűnsegédi tevékenység.

A védelem álláspontjával ellentétben az I. és II. r. vádlottaknak a bűncselekmény helyszínéhez köthetőségére több bizonyíték áll rendelkezésre, így a II. r. vádlott nyilatkozatai, az Audi gépkocsi lámpabura darabjai, biztonsági öv és kötélrészletek, szagnyom, az I. és II. r. vádlottak által használt telefonok cellainformációi, a hangfelismertetési eljárás anyaga, a II. r. vádlott poligráfos vizsgálati anyaga, a sértett gépkocsija mozgatásának kivitelezési módja vonatkozásában a szakértői vélemény és a II. r. vádlott által felajánlott 1 millió forintnak bankszámlán történő elhelyezése.

Az I. r. és a II. r. vádlottak esetében az élet elleni bűncselekményt érintően a bűnösségükre vont következtetés helytálló, cselekményük minősítése is törvényes.

A törvényszék ugyanakkor törvényesen mentette fel az I. r. vádlottat - mivel nem állapítható meg, hogy ő lett volna a fegyverrel végrehajtott emberölésnek az elkövetője - a Btk. 263/A. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott és aszerint büntetendő lőfegyverrel és lőszerezettel visszaélés büntetettének vádja alól a Be. 331. § (1) bekezdése alapján bizonyítékok hiányában.

Az ítélet tábla álláspontja értelmében a Be. 6. § (3) bekezdés b) pont II. fordulata is felhívandó azonban.

Az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy a Btk. 2. §-a alapján vizsgálnia kellett, miszerint a vádlottak cselekményeinek minősítése és az alkalmazandó joghátrányok szempontjából az elkövetéskori vagy az elbíráláskori törvényt kellett-e alkalmaznia. Kifogástalan annak kiemelése is, hogy e körülményt vádlottanként külön-külön kellett értékelnie, mert a II. r. vádlott esetében más bűncselekmény miatt is folyt az eljárás és vele szemben egységesen csak egy büntető törvény rendelkezései alkalmazhatóak. Ezért a II. r. vádlott vonatkozásában a két vád tárgyává tett cselekmény elbírálásánál egységesen vagy az elkövetéskori, vagy az elbíráláskori hatályos törvényt kellett alkalmazni, de nem lehetett a kettőt kombinálni.

A kifejtett álláspont helyességét támasztja alá a BH. 2001. évi 254. számú jogesete is.

A II. r., a III. r., a IV. r., az V. r. vádlottak elleni jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntette miatti eljárás kapcsán a következőkre is helyesen mutatott rá a törvényszék:

A jogosulatlan pénzügyi szolgáltatási tevékenység büntettét az 1993. évi CXII. törvény 43. § (1) bekezdése iktatta be a Btk-ba és akkor annak büntetési tételét 5 évig terjedő szabadságvesztésben határozták meg. E törvényi tényállást a 2005. évi XCI. törvény 15. §-ával módosították és a bűncselekmény neve jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntettére változott, a büntetési tétele pedig 3 évig terjedő szabadságvesztésre csökkent.

Az ítélet II/A. fejezetében szereplő történeti tényállásrész jogi megítélése szempontjából a Btk. 298/D. § a) pontjában leírt törvényi tényállás tartalma nem változott, ugyanúgy azt rendeli büntetni, aki a törvényben előírt engedély nélkül pénzügyi szolgáltatási vagy kiegészítő pénzügyi szolgáltatási tevékenységet végez.

E kerettényállás tartalmát a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) tölti meg tartalommal és a 3. § (1) bekezdés b) pontja határozza meg a pénzügyi szolgáltatás fogalmát.

A pénzügyi szolgáltatás egyéb tevékenységek mellett a saját tőkét meghaladó mértékű betétgyűjtés és más visszafizetendő pénzeszközöknek a nyilvánosságtól történő elfogadása, hitel és pénzkölcsön nyújtása, pénzügyi szolgáltatás közvetítése (ügynöki tevékenység), ha e tevékenységet üzletszerűen folytatják.

Az 1996. évi CXII. törvény 3. § (3) bekezdése kimondja, hogy az (1)-(2) bekezdésben foglalt tevékenységek - az e törvényben foglalt eltéréssel - üzletszerűen csak engedéllyel végezhetők.

Az üzletszerűsége nem a Btk. 137. § 9. pontja az irányadó, hanem a Hpt. által részletezett fogalom.

Üzletszerű tevékenység: az ellenérték fejében nyereség, illetve vagyonszerzés végett - előre egyedileg meg nem határozott ügyletek megkötésére irányuló - rendszeresen folytatott gazdasági tevékenység (Hpt. 2. sz. melléklet értelmező rendelkezések, III. egyéb meghatározások 22. pontja).

A cselekmény jogi tárgya a törvényben meghatározott pénzügyi tevékenységek törvényes működése, az azt igénybe vevő természetes és jogi személyek biztonsága. Általános elv, hogy a törvényben meghatározott tevékenységeket fő szabályként pénzügyi intézmények végezzék, a pénzügyi szolgáltatásokat elsősorban a hitelintézetek, a kiegészítő szolgáltatásokat pedig a pénzügyi vállalkozások. Kivételesen egyes szolgáltatásokat, pld. a pénzügyi szolgáltatás közvetítését ügynök is végezheti.

A törvényszéknek valóban vizsgálnia kellett, hogy a II/A. Fejezetben leírt történeti tényállásrész, a bevont tőke és a hitelek száma, a gyakorisága, a tevékenység szervezettsége folytán megfelel-e a jogosulatlan pénzügyi tevékenység törvényi tényállásának. A rögzített történeti tényállásra figyelemmel a kihelyezendő tőke bevonásában, valamint a pénzkölcsönök nyújtásában a II. r. vádlottnak kulcsszerepe volt, a többiek magatartása hozzá kapcsolódott. E tevékenységből a II. r. vádlott éveken keresztül rendszeres haszonra tett szert.

A III. r. vádlott a tanúvallomások és a rendelkezésre álló szerződések egy részéből megállapíthatóan havonta újabb szerződéseket készített, amelyek tartalmazták a tőkésített kamatot, így a III. r. vádlottnak is tisztában kellett lennie azzal, hogy a II. r. vádlott rendszeresen, üzletszerűen, magas kamatra helyezett ki kölcsönöket, ezt már gazdasági tevékenységként folytatta.

A IV. r. vádlott a vállalkozása keretében pénzügyi szolgáltatás közvetítését végezte, mely ügynöki tevékenység, de ezen túlmenően néhány esetben saját maga is helyezett ki kölcsönt. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy cselekménye a II. r. vádlott tevékenységéhez kapcsolódott, azt segítette, de a vád keretein belül elbírálnak magatartások száma nem érte el azt a mennyiséget, gyakoriságot, amely e gazdasági tevékenység rendszeres végzését jelentené.

A törvényszék döntése értelmében ugyanez a helyzet az V. r. vádlott esetében is, akinél őt pénzkölcsönzés bizonyítható. Így ez nem valósítja meg a gazdasági tevékenység körébe tartozó magatartást. Más a helyzet a II. r. és a III. r. vonatkozásában, akiknek a tevékenysége jóval több esetben bizonyítható.

Mindezért az első fokon eljáró bíróság a II. r. és a III. r. vádlottak bűnösségét törvényesen állapította meg az ítélőtábla szerint a jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntetében. A III. r. vádlott nem csak a szerződések elkészítésével, egyéb ügyintézással segítette a II. r. vádlott tevékenységét, hanem néhány esetben saját maga is kölcsönt nyújtott, ezért az elkövetői magatartása a súlyosabb megítélésű tettesi és nem pedig bűnsegédi.

A IV. r. és az V. r. vádlottak magatartásának értékelésekor arra a következtetésre jutott a törvényszék, hogy olyan rendszeres, üzletszerű tevékenység nem bizonyítható, mint amit a törvény a bűncselekmény megvalósulásának feltételeként előír, ezért az elsőfokú bíróság e vádlottakat a Btk. 298/D. § a) pontjában meghatározott jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntette vádjára alól a Be. 331. § (1) bekezdése alapján bizonyítékok hiányában felmentette.

Az ítélőtábla teljes mértékben osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, azonban felhívandó a Be. 6. § (3) bekezdés b) pont II. fordulata is.

A Btk. 166. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés a) és b) pontja szerint minősülő emberölés büntetnének büntetési tétele a cselekmény elbírálásakor 10 évtől 20 évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztés. Az elkövetés

időpontjában e cselekmény büntetési tétele 10 évtől 15 évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztés volt.

Kifogástalanul állapította meg az elsőfokú törvényszék a II. r. vádlott esetében a 2005. szeptember 1. napja előtt hatályban volt, a Btk. 298/D. §-ában meghatározott és aszerint büntetendő jogosulatlan pénzügyi szolgáltatási tevékenység büntetében is a bűnösségét.

A II. r. vádlottal szemben ugyan halmazati büntetésként - határozott tartamú szabadságvesztés kiszabása esetén - a Btk. 40. § (2) bekezdése alapján legfeljebb 20 év szabadságvesztés szabható ki, de az elbíráláskor hatályban lévő Btk. 83. § (2) bekezdése értelmében a büntetés kiszabásánál a középértékből kell kiindulni, amely e vádlottra nézve hátrányosabb.

Ezért az I. és a II. r. vádlottakat érintően a Btk. 2. §-a alapján helyesen alkalmazta az elsőfokú bíróság az elkövetéskor hatályos büntető törvény rendelkezéseit, mert az volt a kedvezőbb.

A III. r. vádlott vonatkozásában a Btk. 2. §-a alapján az alacsonyabb büntetési tételre tekintettel az elbíráláskor hatályos büntető törvény rendelkezései az előnyösebbek, ezért az ő bűnösségének a megállapítására a Btk. 298/D. § a) pontjában meghatározott jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntetében törvényesen került sor.

Az első fokon eljáró törvényszék a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket kimerítően számba vette. Az ügyben jelentkező rendkívül jelentős időmúlásra figyelemmel azonban az ítéletábra lehetőséget látott a bűnösnek kimondott vádlottaknál a büntetéseik enyhítésére.

Az enyhítés érdekében bejelentett védelmi fellebbezések alaposak.

Az I. r. vádlott és a II. r. vádlott fegyházbüntetését külön-külön 12-12 évre enyhítette az ítéletábra.

A III. r. vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetést 300 napi tétel pénzbüntetésre enyhítette a Btk. 51. §-a alapján, illetőleg rendelkezett az egy napi tétel összegének meghatározásáról. A Btk. 52. § alapján döntött az így kiszabott pénzbüntetés meg nem fizetése esetén szabadságvesztés büntetésre történő átváltoztatásáról.

A Btk. 37. §-ában szabályozott büntetési célokat a Btk. 83. §-ban rögzített büntetéskiszabási elvekkel együtt kellően szolgálják a bűnösnek kimondott vádlottakkal szemben alkalmazott büntetések, illetőleg mellékbüntetések.

Az I. r. vádlottal szemben helyesen elrendelt 1 millió forint vagyonekobzást a Btk. 77/B. § (1) bekezdés a) pontjában megfogalmazott szövegezés szerint tekintette meghatározottnak.

A II. r. vádlottat érintően azonban a vagyoneklobzást mellőzte, mivel az elsőfokú bíróság elmulasztotta részletesen levezetni, hogy mire alapította a II. r. vádlottal szemben 1 millió forint összegben a vagyoneklobzást.

A III. r. vádlott esetében a mellékbüntetésként megjelölt 2 évi jogászai foglalkozás eltiltás büntetést mellőzte, mivel annak alkalmazhatóságára nem látott alapot. A hatályos büntető anyagi jogi rendelkezésekre figyelemmel a foglalkozástól eltiltás nem mellékbüntetés, hanem a büntetések között szerepel, ezért vált szükségessé pontosítani az egyébként mellőzött foglalkozástól eltiltás büntetést.

A Fővárosi Ítéltábla 5.Bel.11353/2011/3. számú, 2011. november 14. napján kelt határozatával szüntette meg a II. r. vádlott előzetes letartóztatását, rendelte el a szabadságra helyezését és vele szemben házi őrizetet rendelt el.

Miután az elsőfokú bíróság határozatában az adatok helytelenül szerepeltek, ezeket az ítéltáblának javítania kellett és ebből következően a szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításra vonatkozó rendelkezést is korrigálnia kellett.

Bár az első fokon eljáró bíróság helyesen foglalt abban állást, hogy a II. r. vádlottnál az elkövetéskor hatályos büntető törvény rendelkezéseit kellett alkalmazni és kifejezésre juttatta azt is, miszerint kombinatíván az egyes büntető törvénykönyvi rendelkezéseket nem lehet alkalmazni, mégis tévedésből az elbíráláskor hatályos büntető törvény rendelkezéseit hívta fel a házi őrizetnek a szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításánál. Az ítéltábla így rámutat, hogy az elkövetéskor hatályos Btk. 99. § (1) és (3) bekezdésében foglalt rendelkezéseket alkalmazta akkor, amikor döntött a házi őrizetben töltött idő szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításáról.

Az elkövetéskor hatályos Btk. 99. § (3) bekezdése szerint ugyanis házi őrizet beszámítása esetén egy napi szabadságvesztésnek annak végrehajtási fokozatához igazodva, a bíróság döntésétől függően három naptól öt napig terjedő házi őrizetben töltött idő felel meg.

A 99. § (4) bekezdése rögzíti, hogy a (3) bekezdés szerinti beszámítás után fennmaradó házi őrizet tartamát egy napi szabadságvesztésként kell beszámítani.

Természetesen a bíróságnak csupán a beszámítás módjáról kell döntenie ítéletében és majd a büntetés-végrehajtás során kerül ténylegesen meghatározásra, hogy valójában a házi őrizetben töltött idő figyelembe vételével a szabadságvesztés büntetésből már hány nap tekintendő letöltöttnek.

Miután az ügyben lefoglalt összes bűnjel egy bűnjeljegyzéken található a Pest Megyei Bíróság bűnjelkezelőjénél, mégpedig a Bj. 60/2006. tételszám alatt 1-60. sorszámgig sorszámozva, így a nyomozati iratokban alkalmazott I., II., III. számú bűnjeljegyzékre történő utalást az ítéletábla mellőzte.

Az első fokon eljáró törvényszék pontosan jelölte meg az eljárás során felmerült bűnügyi költség összegét.

Helyesen is hívta fel a Be. 403. § (5) bekezdését, melynek alapján a vádlott nem kötelezhető annak a bűnügyi költségnek a viselésére, amely annak folytán merült fel, hogy az eljárást meg kellett ismételni.

Kifogástalan a Be. 338. § (1), (2) és (3) bekezdéseinek is a kiemelése, mely törvényhelyek kimondják, hogy a vádlottat csak azzal a cselekménnyel, tényállással kapcsolatban felmerült bűnügyi költség viselésére lehet kötelezni, amelyre a bűnösségét vagy a felelősségét megállapították. A Be. 338. § (3) bekezdése alapján pedig a bűnösnek kimondott vádlottakat a bíróság külön-külön kötelezi a bűnügyi költség viselésére.

Ha a bűnügyi költség, illetőleg annak meghatározott része a bűnösnek kimondott vádlottak szerint nem különíthető el, a bíróság a vádlottakat egyetemlegesen kötelezi a bűnügyi költség viselésére.

A Be. 339. § (1) bekezdése nyomán a felmentett IV. és V. r. vádlottak vonatkozásában a felmerült bűnügyi költséget nyilván az állam viseli.

Ugyanakkor a törvényszék nem volt kellően tekintettel arra, hogy megismételt eljárást folytatott le és ilyen esetben a Be. 403. § (5) bekezdéséből következőleg az összes költség - amely az eljárás megismétlése folytán merült fel - az állam terhén marad.

Ugyan a jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntette miatt folyó eljárás lényegét tekintve nem megismételt eljárás volt, azonban az ügyirat egy megismételt eljárás ügyiratához került egyesítésre és ennek folytán a felmerült költségeket egységesen kell kezelni, vagyis a Be. 403. § (5) bekezdése alapján az egyesített ügy vonatkozásában felmerült bűnügyi költségek is az állam terhén maradnak.

Természetszerűleg az alapeljárásban felmerült bűnügyi költségeket kellett külön vizsgálni a Be. 338. § (1)-(3) bekezdései, illetve a Be. 339. § (1) bekezdés figyelembe vételével. Ennek megfelelően az ítéletábla a bűnösnek kimondott I-II. r. vádlottakat kötelezte külön-külön a bűnügyi költség viselésére, illetőleg amely bűnügyi költség meghatározott része a bűnösnek kimondott vádlottak szerint nem volt elkülöníthető, arra az ítéletábla az I. és a II. r. vádlottakat egyetemlegesen kötelezte. Az összes többi bűnügyi költséget az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései helyesek és törvényesek.

A kifejtettekre tekintettel az ítélőtábla a Be. 372. § (1) bekezdése értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azt.

, 2013. május 21.

. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Dr. Nagy Éva sk. a tanács tagja, előadó, Szabóné dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja.

Záradék: A Budapest Környéki Törvényszék 12.B.68/2009/328. számú ítélete az ítélőtábla jelen határozatával jogerős és végrehajtható.

, 2013. május 21.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

kiadó